

ADAM BLAKE

## Evanghelia după Iuda

Traducere din engleză și note de Delia Ungureanu

# Codicele Rotgut

## 1

Fotografia înfățișa un bărbat mort, căzut la picioarele unor trepte. Deși era perfect încadrată și clară și nimeni nu observase partea cea mai interesantă a acestei fotografii, asta tot nu o entuziasma câtuși de puțin pe Heather Kennedy.

Închise dosarul și îl împinse pe birou: oricum nu prea era mare lucru de văzut acolo.

— Nu vreau cazul ăsta, zise Heather.

Privind-o din cealaltă parte a biroului, Summerhill, șeful departamentului, ridică din umeri, de parcă ar fi spus că toată lumea se confruntă cu dificultăți.

— Nu am cui să îl dau, Heather, îi zise el, pe tonul rezonabil al cuiva care își face doar datoria. Toți ceilalți colegi sunt ocupați cu alte cazuri. Tu ești singura liberă.

Ar fi putut să mai adauge și că „știi bine de ce pri-mești ciurucuri și ce ar trebui să faci ca să nu mai fie așa”.

— Bine, acceptă Kennedy. Sunt liberă. De ce nu mă pui să lucrez cu Ratner sau Denning? Nu-mi da o porcărie de caz care va rămâne deschis pentru totdeauna.

Summerhill nici nu se strădui să pară înțelegător.

Respect pentru — Dacă nu e vorba despre crimă, închide-l, zise el. O să te sprijin atâta vreme cât vei putea dovedi asta.

— Și cum să fac asta dacă dovezile sunt lăsate acolo de trei săptămâni? ripostă acid Kennedy.

Era un caz pierdut pentru ea: Summerhill se hotărâse deja. Însă ea nu avea de gând să cedeze așa ușor în fața nenorocitului ăstuia.

— Nimeni nu s-a ocupat de locul crimei. Nimeni nu a cercetat cadavrul la fața locului. Singurul lucru pe care îmi construiesc cazul sunt câteva poze făcute de poliștul de serviciu de la cea mai apropiată secție.

— Da, la care se adaugă și autopsia, zise Summerhill pe un ton plictisit.

Împinse spre ea dosarul, ferm și irevocabil.

— O găsești în dosar. De fapt, ăsta e tot dosarul. A fost suficient cât să putem redeschide cazul, dar recunosc că nu prea mai ai și altceva de la care să pornești.

— Și de ce s-a făcut autopsia dacă nu au existat suspiciuni legate de cauza morții? întrebă Kennedy, sincer uimită. Cum de-a ajuns povestea asta să fie de competența noastră de la bun început?

Summerhill își închise ochii și îi masă cu două degete. Chipul său avea o expresie de plictiseală: tot ce își dorea era ca ea să ia naibii dosarul ăla și să se care odată.

— Tipul ăsta avea o soră și sora e cea care a insistat. Acum ea a obținut ce a vrut, adică un verdict de redeschidere, ceea ce înseamnă o sumă infinită de posibilități miraculoase. Ca s-o zic pe șleau, nu prea avem de ales acum: am dat-o în bară închizând prea repede cazul ca fiind un simplu accident și pentru că ne-am împotrivit autopsiei de la bun început. Așa că trebuie să redeschidem cazul și să ne agităm până când fie găsim o explicație reală

pentru moartea tipului, fie ne lovim de un zid și măcar putem spune că am încercat.

— Ceea ce ar putea dura o veșnicie, sublinie Kennedy.

Era o gaură neagră tipică: un caz care nu pornise de la adunarea dovezilor de la locul crimei, ceea ce însemna că trebuie să umbli tu cu limba scoasă după ele, de la dovezile legale până la strângerea declarațiilor martorilor.

— Da, în mod sigur. Dar privește partea bună a lucrurilor, Heather. O să te și alegi cu un partener din toată afacerea asta: un tânăr detectiv plin de elan, care s-a alăturat recent departamentului nostru și care nu știe nimic despre tine. Chris Harper. Proaspăt transferat de la St. John's Wood, prin Academie. Te rog să fii amabilă cu el. Pe Newcourt Street sunt obișnuiți cu maniere mai elegante.

Kennedy deschise din nou gura, vrând să-i spună ceva, dar o închise la loc. Nu avea sens. De fapt, pe de-o parte, trebuia să admiri cât de frumos și curat o brodiseră de data asta. Cineva o dăduse în bară splendid — închisese prea repede cazul, pentru ca apoi să fie lovit în față de evidența situației —, așa că acum toată mizeria era pusă în mâinile celui mai slab detectiv din departament și a unei biete bucăți de carne de tun parașutate cu această ocazie dintr-un oraș învecinat. Nu s-ar face niciun rău și nici nu ar ieși nimeni pătat din povestea asta: sau, dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu ar fi căzut în cărca nimănui important.

Se îndreptă spre ușă, înjurând printre dinți. Lăsându-se în scaun, cu mâinile împreunate sub cap, Summerhill o privi cum se retrage.

— Adu-i vii, Heather, o sfătui el apatic.

Întoarsă în biroul ei, Kennedy găsi un nou cadou de la brigada de colegi care încercau să o pună pe fugă. Un

șobolan mort într-o cursă de șoareci din oțel inoxidabil zăcea pe hârtiile de pe biroul ei. Șapte sau opt detectivi stăteau la pândă în bârlog, în grupuri aparent formate la întâmplare, toți urmărind-o cu coada ochiului să vadă cum va reacționa. Poate că puseseră și pariuri pe asta, judecând după emoția generală stăpânită din încăpere.

Kennedy suportase în tăcere provocări mai mici, însă în timp ce se uita la micul cadavru, care avea o dâră de sânge închegată în jurul gâtului, acolo unde fusese prins în capcană, își dădu seama imediat — deși știa asta cu o siguranță de 90% — că lucrurile astea nu aveau să înceteze dacă ea va continua să își ducă crucea asta fără să se plângă.

Așa că, ce opțiuni avea? Trecând mai multe în revistă, se opri la una care avea cel puțin avantajul că era imediată. Luă capcana în mână și o deschise destul de greu, pentru că era înțepenită: șobolanul căzu pe biroul ei cu un bufnet surd. Apoi aruncă și capcana, auzind-o cum zdrăngăne în spatele ei, și luă cadavrul nu delicat de coadă, ci strângându-l ferm în pumn. Era rece: mult mai rece decât temperatura camerei. Cineva îl ținuse în frigider, așteptând acest moment. Kennedy își făcu ochii roată în încăpere.

Josh Combes. Nu că ar fi fost el șeful bandei — campania nu era atât de bine orchestrată — însă, printre poliștii care simțeau nevoia să îi facă viața grea lui Kennedy, Combes avea gura cea mai mare și avea asupra celorlalți ascendentul numărului de ani petrecuți în serviciu. Așa că și Combes era la fel de potrivit ca oricare altul, ba chiar ceva mai mult pentru ce voia ea să facă. Kennedy se îndreptă spre biroul lui și îi aruncă șobolanul mort între picioare. Combes se sperie rău, dându-se în spate cu scaunul său rotativ de birou. Șobolanul căzu pe podea.

— La dracu'! urlă Combes.

— Știi, începu Kennedy în tăcerea ușor scandalizată, băieții mari nu le roagă pe mămicile lor să rezolve treburile astea, Josh. Trebuia să rămâi în uniformă până erai și tu tare în coaie. Harper, lucrezi cu mine.

Nici nu era sigură că e și el acolo. Habar n-avea cum arată. Dar în timp ce se îndepărta, văzu cu coada ochiului cum unul dintre băieții care stăteau jos se ridică și se desprinde de grup.

— Nenorocito! mârâi Combes în spatele ei.

Îi fierbea sângele în vine, însă râdea satisfăcută, des-  
tul de tare cât să o audă cu toții.

## 2

Harper conducea prin ploaia caldă de vară care apăruse din senin. Kennedy se uita peste dosar. Asta îi luă cam un minut.

— Ai apucat să arunci un ochi peste asta? îl întrebă pe Harper în timp ce coteau pe Victoria Street și intrau în trafic.

Detectivul clipi rapid, însă nu spuse nimic pe moment. Chris Harper, 28 de ani, operațiuni militare, Camden, St. John's Wood și Academia de Poliție a mult-lăudatului SCD<sup>2</sup>. Între momentul din biroul lui Summerhill și bârlogul colegilor care stăteau la pândă, Kennedy găsi-se câteva momente libere în care să îl caute în baza de date a diviziei. Nu era nimic de văzut acolo, în afară de

<sup>2</sup> Specialist Crime Directorate — departamentul care se ocupă de crima organizată.

Respect pentru o mențiune pentru un act de curaj (într-un incendiu) și o altercație cu un superior legată de o chestiune personală care nu era precizată: indiferent ce ar fi fost, se pare că se rezolvase fără alte proceduri ulterioare.

Harper avea părul deschis la culoare și era numai piele și os, cu o ușoară asimetrie a feței, care îl făcea să pară că fie îl doare ceva, fie își face cu ochiul insinuant. Kennedy credea că îl mai văzuse pe undeva la un moment dat, însă, dacă era așa, fusese ceva foarte fugitiv și nu îi lăsase vreo impresie clară, bună sau rea.

— Nu l-am citit pe tot, recunosc Harper în cele din urmă. Am aflat că mi s-a dat acest caz în urmă cu o oră. Tocmai mă uitam peste dosar, dar chiar atunci ai apărut tu și ai dat spectacolul cu șobolanul mort, iar apoi am plecat.

Kennedy îi aruncă o privire printre gene, pe care el se prefăcu a nu o observa.

— Am citit rezumatul, zise el. M-am uitat peste raportul inițial. Asta a fost tot.

— Înseamnă că nu ai pierdut decât raportul autopsiei, mormăi Kennedy. A fost o treabă foarte prost făcută la locul crimei de către poliție. Mai știi tu ceva?

Harper scutură din cap.

— Nu mare lucru, recunosc el.

Încetini. Dăduseră peste o coloană de mașini care părea să ocupe o jumătate din Parliament Street: lucrări de reabilitare, care reduceau strada la o singură bandă de circulație. Nu avea sens să folosească sirena, pentru că șoferii nu aveau unde să se dea la o parte din drum. Așa că mergeau la pas, tot oprind și pornind, într-un ritm mai lent decât dacă ar fi mers pe jos.

— Tipul mort era profesor, spuse Kennedy. Profesor universitar, de fapt, la Prince Regent's College. Stuart Barlow.

57 de ani. Biroul lui era în aripa de Istorie a colegiului de pe Fitzroy Street, unde a și murit, căzând pe trepte și rupându-și gâtul.

— Aha, dădu din cap Harper, de parcă începea să își aducă aminte.

— Numai că autopsia arată că nu a fost un accident, continuă Kennedy. L-au găsit la picioarele scărilor, așa că li s-a părut o explicație logică. Părea că s-a împiedicat și a căzut rău: gâtul rupt, craniul lovit urât în partea stângă. Avea o servietă cu el. Era chiar lângă el desfăcută, așa că și în acest caz, presupunerea făcută a fost greșită. Își strânsese lucrurile ca să plece acasă, iar în cazul scărilor s-a împiedicat și a căzut. Cadavrul a fost găsit după 9 seara, cam la o oră după ce Barlow pleca în mod obișnuit.

— Pare să se lege, admise Harper.

Rămase tăcut câteva momente, înaintă câțiva metri și apoi opri din nou.

— Dar ce? Nu gâtul rupt a fost cauza morții?

— Ba da, spuse Kennedy. Problema e că nu într-un mod firesc. Poziția mușchilor gâtului indica faptul că gâtul fusese sucit, nu rupt în urma căderii.

— Sucit. Ca și când cineva ar fi făcut asta, nu?

— Exact. Ca și când cineva i-ar fi sucit gâtul. Și e nevoie de ceva efort ca să faci asta. Nu se întâmplă când cazi de pe scări. Sigur, e posibil ca o lovitură dintr-un anumit unghi să îți sucească brusc gâtul, însă tot ar trebui ca țeșutul să fie afectat liniar — mușchiul afectat și aspectul exterior al loviturii ar trebui să indice unghiul din care s-a produs lovitura.

Răsfoi paginile puține și neconcludente și ajunse la cea care, după autopsie, era cea mai problematică.

— Și mai e și următorul, spuse Harper, de parcă i-ar fi citit gândurile. Am văzut că mai era acolo un incident consemnat. Tipul era urmărit.

Kennedy dădu din cap în semn de aprobare.

— Foarte bine, domnule detectiv. Poate că „urmărit” e mult spus, dar ai dreptate. Barlow făcuse o reclamație că este urmărit. Mai întâi la o conferință universitară, iar apoi acasă. Cel care a închis prima dată cazul fie nu știa de asta, fie nu a considerat că are vreo importanță. Cum nu s-a făcut legătura între cele două reclamații, tind să cred că e prima variantă. Însă în lumina rezultatului autopsiei, ne face să părem niște dobitoci.

— Ferească Dumnezeu, murmură glumeț Harper.

— Amin, îi ținu isonul Kennedy.

Se lăsă tăcerea, așa cum se întâmplă după ce spui o rugăciune.

Harper vorbi primul.

— Și, ia zi, povestea aceea cu șobolanul. Intră în categoria lucrurilor banale dintr-o zi de lucru?

— În ultima vreme, așa se pare. Cam intră. De ce? Ai alergie la așa ceva?

Harper medită o clipă.

— Încă nu, zise el în cele din urmă.

În ciuda numelui său, aripa de Istorie de la Prince Regent's College avea o arhitectură agresiv modernă: un buncăr auster din beton și sticlă, înghesuit pe o străduță lăturalnică situată cam la 300 de metri de Gower Street, pe care era clădirea principală a colegiului. Acum era și goală, din moment ce semestrul se încheiase cu o săptămână în urmă. Unul dintre pereții foaierului era acoperit

de un panou până-n tavan, plin cu afișe pentru concerte ale unor formații de care Kennedy nu auzise.

Ellis, directorul administrativ, iritat, veni să îi întâmpine. Fața îi strălucea de transpirație, de parcă venea de la echivalentul birocratic al unei săli de aerobic, și părea să vadă vizita lor ca pe un atac la bunul renume al instituției.

— Ni s-a spus că ancheta s-a închis, zise el.

— Mă îndoiesc că vi s-a spus asta de către cineva care avea căderea să o facă, domnule Ellis, răspunse Harper impasibil.

În prezent, varianta oficială era că acest caz nu a fost închis niciodată: fusese vorba numai despre o neînțelegere.

Kennedy ura genul acesta de minciuni politice, iar în acel moment nu simțea că datorează ceva acelei secții de poliție.

— Au ieșit la iveală niște lucruri ciudate în urma autopsiei, adăugă ea, fără să îl privească pe Harper, iar aceasta a schimbat felul în care ne raportăm la acest caz. Cel mai bine e să nu afle nimeni din facultate, însă va trebui să continuăm investigațiile.

— Pot măcar să sper că toată povestea asta se va încheia până la începerea școlii de vară? întrebă directorul pe un ton pe jumătate belicos, pe jumătate tremurând de spaimă.

Kennedy își dorea asta din toată inima, însă credea că a le da oamenilor vești care nu au trecut încă testul de rezistență nu făcea decât să le aducă mai târziu nemulțumiri.

— Nu, spuse ea fără menajamente. Vă rog să nu faceți astfel de presupuneri.

Lui Ellis îi căzu fața.

— Dar... studenții, zise el, în ciuda evidentei absențe a acestora. Astfel de lucruri nu ne fac deloc bine în perioada

recrutărilor viitorilor studenți și nici profilului nostru academic în general.

Era evident că, la o asemenea afirmație, Kennedy nu știa ce să răspundă. Se hotărî să tacă, lăsând, din nefericire, un timp mort, pe care directorul se simți obligat să îl umple.

— E vorba despre un fel de contaminare prin asociere, zise el. Sunt convins că știți la ce mă refer. S-a întâmplat și în Alabama, după schimbul de focuri din Departamentul de Biologie. Acolo am înțeles că era vorba de un asistent universitar nemulțumit — o întâmplare sinistă, un caz la un milion, iar studenții nu au fost implicați. Însă facultatea tot a înregistrat o scădere a numărului de aplicații în anul următor. E ca și când oamenii cred că te poți molipsi de crimă.

OK, asta era mai puțin evident, își zise Kennedy, însă mult mai cinic. Acest om tocmai își pierduse un coleg, în circumstanțe care acum se dovedeau a fi suspecte, iar primul lui gând era la felul în care avea să fie afectat numărul studenților care aplicau la acel colegiu. Era clar că Ellis e un nenorocit, așa că avea să primească pachetul de maniere numărul 1: numai cele de bază, strict necesare.

— Trebuie să vedem locul în care a fost găsit cadavru, spuse ea. Acum, vă rog.

Îi conduse pe coridoare goale, cu ecou. În aer era un miros care îi amintea lui Kennedy de ziarele vechi. Când era mică, a construit o casuță în șopronul din grădina părinților ei, unde erau pereți întregi cu ziare depozitate, pe care tatăl ei le colecționa din cine știe ce motive misterioase (poate că încă de pe vremea aceea începuse să o ia razna). Era exact acel miros: trist, de hârtie veche, eșuată, înfrântă în efortul ei de a informa.

Au cotit pe un culoar, iar Ellis s-a oprit brusc. O clipă, Kennedy a crezut că vrea din nou să protesteze, însă el a ridicat palmele cu un gest reținut, indicându-le locul în care se aflau.

— Aici s-a întâmplat, spuse el, accentuând, pe jumătate prudent, pe jumătate pervers, caracterul impersonal al faptului.

Kennedy privi în jur, recunoscând holul îngust și mic, precum și scările din fotografie.

— Vă mulțumim, domnule Ellis, zise ea. Ne descurcăm singuri de-aici. Dar vom avea nevoie curând de dumneavoastră din nou pentru a ne deschide biroul domnului Barlow.

— Mă găsiți la recepție, spuse Ellis și plecă târându-și picioarele.

Aproape că puteai vedea un nor de ploaie deasupra capului său, ca la desene animate.

Kennedy se întoarse către Harper.

— OK, zise ea, haide să trecem în revistă povestea asta.

Îi întinse dosarul, deschis și cu fotografiile deasupra. Harper dădu din cap, vag precaut. Ținea fotografiile în mână de parcă erau cărți la un joc de poker, comparându-le cu realitatea. Kennedy nu îl grăbi: trebuia să-și facă propria lui imagine, indiferent cât ar fi durat. Chiar dacă el o știa sau nu, ea îi făcea o favoare, lăsându-l să recompună singur puzzle-ul, fără ca ea să îl influențeze cu propria părere. Până la urmă, era proaspăt intrat în pâine: teoretic, ea trebuia să îl antreneze, nu să îl folosească pe post de suport pentru picioare.

— Era întins aici, spuse Harper, în cele din urmă, schițând scena cu mâna rămasă liberă. Capul lui era... acolo, cam pe la a patra treaptă.

— Capul era chiar pe a patra treaptă, interveni Kennedy.

Nu îl contrazicea, ci reformula cu propriile ei cuvinte. Voia să o vadă, să transfere imaginea din mintea ei în spațiul din față, și știa din experiență că e mai ușor dacă vorbești.

— Unde e servieta? Jos, lângă perete, nu-i așa? Aici?

— Aici, zise Harper, arătând un loc la vreo doi metri de picioarele scărilor. E deschisă și e așezată pe-o parte. Împrejur sunt împrăștiate multe hârtii, pe o suprafață foarte mare, până la peretele mai îndepărtat. E la fel de posibil să fi căzut din mâna lui Barlow ca și din servietă.

— Ce altceva? Nimic?

— Haina, arată din nou Harper cu degetul.

Kennedy rămase surprinsă.

— Nu în poze.

— Nu, aprobă Harper, dar e trecut aici, în lista de probe. Au mișcat-o pentru că obstrucționa parțial cadavrul și aveau nevoie să iasă cât mai clar în poze traumatismele. Probabil că Barlow a avut-o pe braț sau așa ceva. Sau poate că s-a împiedicat chiar când se îmbrăca. Sau, știi, atunci când a fost atacat.

Kennedy medită la asta.

— Se asorta cu restul hainelor? întrebă ea.

— Poftim? aproape că izbucni în râs Harper, dar văzu că ea era serioasă.

— Are aceeași culoare cu haina și pantalonii lui Barlow?

Harper răsfoi dosarul mult timp, fără să găsească vreo descriere sau vreo poză a hainei. În cele din urmă, observă că apărea într-o poză totuși — una care fusese făcută chiar la începutul anchetei și care ajunsese ultima din teanc.

— E o haină de ploaie neagră, zise Harper. Nici nu mă mir că n-o avea pe el. Probabil că era transpirat deja.

Kennedy începu să urce treptele, observându-le îndeaproape.

— Era și sânge aici, strigă ea peste umăr către Harper. Unde era sângele, domnule detectiv?

— Numărând de jos, pe treptele a noua și a treisprezecea.

— Da, da. Pata încă se vede pe lemnul de aici, uite, zise ea, încercuind cu degetul un anumit loc, iar apoi un al doilea, și trasând apoi un triunghi spre baza scărilor.

— Se lovește, cu zgomot, apoi se rostogolește până jos. Se întoarse din nou către Harper.

— În niciun caz jaf, spuse, mai mult pentru ea însăși.

El se întoarse din nou la dosar. De data asta, la rezumatul verbal, nu la poze.

— Nicio indicație că s-ar fi furat ceva, aprobă el. Portofelul și mobilul se află în buzunar.

— A lucrat aici timp de 11 ani, medită Kennedy. De ce ar cădea pe scări?

Harper răsfoi câteva pagini, apoi rămase tăcut o vreme. Când ridică privirea, îi arată lui Kennedy un loc dincolo de capul scărilor.

— Biroul lui Barlow este în celălalt capăt al coridorului de la primul etaj, spuse el. Țasta era singurul traseu pentru a ieși din clădire, numai dacă nu s-ar fi întors la recepție să lase niște corespondență. Iar aici scrie că becul era stins, așa că scara ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric.

— Era stins? Adică înlăturat?

— Nu, ars. Becul cedase.

Kennedy urcă restul treptelor. Ultima era foarte îngustă. O singură ușă, dispusă central, ducea spre un alt coridor — din spusele lui Harper, coridorul care ducea spre biroul lui Barlow. De o parte și de alta a ușii erau